

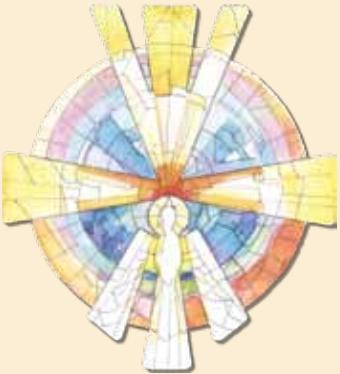
DRINSKE MUČENICE

Informativni bilten Vicepostulature

God. XI., br. 20, veljača 2019.

Blažene s. Jula Ivanišević i četiri susestre

SADRŽAJ

UVODNA RIJEĆ

U trajnom osluškivanju stvarnosti 3

U HODU S CRKVOM

Mladi, vjera i razlučivanje zvanja 4
 Svjetski susret mladim u Panami 6
 Pavao VI. proglašen svetim 8
 Anna Kolesarova – „slovačka Marija Goretti” 9
 Rumunjska mučenica čistoće 10

PROMIŠLJANJE O BLAŽENICAMA

Drinske mučenice i razlučivanje poziva 11
 Sveci i mučenici – najvažniji komentar evanđelja 14

INTERVJU

Dvadeset godina misijskog služenja 16

PROSLAVA SPOMENDANA

Proslava spomendana u zagrebačkoj katedrali 20
 Zaštitnice dostojanstva ljudskoga života 21
 Tiho, ali vjerno služenje Kristu 22
 Ima li žara u nama? 23

PUTEVIMA BLAŽENICA

Duhovni hod sestara putevima Blaženica 26
 Hodočašće vjernika iz Gradačca 28

USLIŠANJA

Svjedočanstvo o ozdravljenju nećaka Andrije.. 29

IZ ŽIVOTA DRUŽBE

Proslava 150. obljetnice osnutka Družbe 31
 Ime je životni program 31
 Biti sol zemlje i svjetlo svijeta 33
 Radost – temelj novoga života 34
 Otvorenje 100. obljetnice osnutka Provincije Božje providnosti 37
MOLITVA 39

UVODNA RIJEĆ

U trajnom osluškivanju stvarnosti

Zivot kršćanina nije drugo nego trajno osluškivanje. Kršćanin svojim nutarnjim uhom osluškuje govor stvarnosti koja ga okružuje i u kojoj se odvija njegov život. Sve što na svom putu susreće Božji je zov i Božji govor upućen njemu. Ništa nije za odbaciti, ničemu se ne bi smio oglušiti. Osnovni stav koji mu je vježbati i usvojiti jest budnost, osluškivanje, razlučivanje. Otvorenost otajstvu koje prožima njegovu svakodnevnicu.

Tada sve zadobiva neku tajanstvenu ljepotu i značenje. Sve postaje govor Boga koji u svojoj očinskoj dobroti provida za naš život i čini ono što je najbolje za nas. I ne samo to. U nama se počinje buditi, do tada neotkriveni, dinamizam ljubavi te i mi odlučujemo činiti, dati ono najbolje od sebe – za Boga, Crkvu, svijet, čovjeka. Bog za nas više nije samo onaj koji nama nešto čini ili daje, već postaje onaj koji nas zove imenom i povjerava nam određeno poslanje u svijetu. Takav je stav prema Bogu i životu zauzela i Franziska Lechner, utemeljiteljica družbe Kćeri Božje ljubavi, te ga izrazila načelom: „Činiti dobro, darivati radost, usrećivati i voditi u nebo.“

I Crkva je u trajnom osluškivanju stvarnosti. To je učinila i na Sinodi posvećenoj mladima, vjeri i

razlučivanju zvanja, u listopadu prošle godine, kao i na Svjetskom susretu mladim u Panami u siječnju ove godine. Crkva hrabri mlađe da s povjerenjem osluškuju Božji zov i govor kroz njihovu osobnu životnu stvarnost kako bi otkrili i ostvarili onaj jedinstveni naum koji Bog ima sa svakim od njih.

Mladi i odrasli, svi stojimo pred otajstvom trajnoga Božjeg govora i priopćavanja kroz konkretnе životne događaje, i one ugodne ali i one mučne i teške. Molimo zagovor blaženih Drinskih mučenica da nas nauče budnosti i razlučivanju izazova stvarnosti, kao što su one to činile. Neka nam izmole milost odaziva i poučljivosti da znamo učiti od svega i od svakoga. Neka nam izmole odvažnost kako se ne bismo oglušili na Božji poziv i poslanje, bilo iz straha i nesigurnosti bilo iz ljudskih obzira.

Papa Franjo svima poručuje: Riskiraj, jer tko ne riskira, taj ne hoda. A na našu bojazan što ako pogriješimo, odgovara: Više ćeš pogriješiti ako se ne pokreneš. Pokreni nas, Duše Sveti! U pravom smjeru – ostvarenja Očeva nauma, sa svakim od nas.

s. M. Ozana Krajačić, FDC

Informativni bilten Vicepostulature
bl. s. M. Jule Ivanišević i
četiriju susestara
br. 20/2019.

Bilten izlazi dva puta godišnje,
s dozvolom redovničkih
poglavarja

Izdavač:
Vicepostulatura
bl. Drinskih mučenica

Glavna i odgovorna urednica:
s. M. Ozana Krajačić

Uredničko vijeće:
s. M. Antonela Rašić
s. M. Alojzija Pejković
Ljubica Pribanić
Mirjana Holjevac
Krešo Bello
Ivan Babić

Grafička priprema:
Senka Blažeković

Tisak: Denona d.d.

Mladi, vjera i razlučivanje zvanja

Krešo Bello

Od 3. do 28. listopada 2018. u Rimu je održana Biskupska sinoda na temu „Mladi, vjera i razlučivanje zvanja“. Možda će netko zastati kod ovih zadnjih dviju riječi – razlučivanje zvanja – pitajući se ima li to kakve veze sa mnom. U pri-premnom dokumentu Sinode ističe se da je svrha razlučivanja zvanja otkriti kako, u svjetlu vjere, naš sva-kodnevni niz izbora pretvoriti u ko-rake prema punini radosti na koju smo pozvani. Drugim riječima: kako biti svet.

Kao nadahnuti tekst za bolje razu-mijevanje poslanja koje Crkva ima u odnosu na mlade, sinodskim ocima je poslužila epizoda iz Evandelja po Luki kada dvojica učenika susreću Isusa na svom putu u Emaus (Lk 24,13-35). Postavimo si pitanje: što bi se dogodilo da učenici nisu pre-poznali poziv Duha da tom strancu što ih znatiželjno propitkuje odgo-vore protupitanjem te time, umje-sto odbijanja, prihvate razgovor koji je obzirom na nedavne događaje u vrijeme Pashe mogao biti vrlo neu-godan po njih. Učinili su izbor koji ih je ispunio radošću te su prepozna-li Isusa, a onda su pošli drugima na-vijestiti tu radosnu vijest.

Sinodski su oci slušali i mlade koji su iznosili svoja iskustva, dileme i

strahove, jer trebalo je odgovoriti na pitanje: što Crkva danas treba činiti bolje i više kako bi pomogla mladi-ma i pratila ih na njihovu putu sve-tosti? Odgovor na to možda najbolje opisuju riječi pape Franje koje se na-laze u završnom dokumentu Sinode: „Kako možemo ponovno probuditi veličinu i hrabrost donošenja velikih odluka, polet srca kako bi se uhvatilo u koštač s odgojnim i emotivnim iza-zovima? Postoji jedan izraz koji sam ponovio više puta: Riskiraj! Riskiraj. Tko ne riskira taj ne hoda. ‘Ali što ako pogriješim?’ Bogu hvala! Više ćeš pogriješiti ako se ne pokreneš“ (Govor u Vili Nazaret, 18. lipnja 2016.).

Završni dokument Sinode po-dijeljen je u tri dijela znakovitih na-slova: „I podje s njima“, „Uto im se ot-vore oči“, „U isti se čas digoše“. Svaki započinje jednim odjeljkom iz Luki-na evandelja koji opisuje put učenika u Emaus.

Dokument je prije svega na-mijenjen onima koji rade s mladi-ma, ali i svakoj mladoj osobi koja si postavlja pitanja o životu, osobito kada treba razlučiti poticaje i donijeti odluku, tj. izabrati. Ocrtava današnje vrijeme i analizira kako u njemu žive mladi, njihova očekivanja i način razmišljanja.

Tumači kako izgleda umijeće tog razlučivanja i kako prepoznati što nam to Duh govori. Na kraju svima koji trebaju dati duhovnu potporu mladima na putu razlučivanja go-vori kako da to učine. Naglašena je važnost osobnog praćenja mlade oso-be pri razlučivanju jednakozivotnog zvanja koliko i svakodnevnog izbora.

Crkva mora biti sposobna hoda-ti s mladima, a spoznati vrijednost slušanja onih koji žele da ih se čuje te naučiti slušati što govore dobar je početak tog hoda. Crkva – svećenik, redovnik, poslužitelj, laik – mora ra-zumjeti mlade i svijet u kojemu žive. Sinodski oci iznose tri odlučujuća elementa današnjeg novog svije-ta: novost digitalne transformacije društva, migrante kao jednu od paradigm našeg vremena te pre-poznavanje i reakcija na sve vrste zlostavljanja.

Mladi čovjek, bez iznimke, rođen je da bude otvoren punini života te mu treba utvrditi vjeru u vlastitu ori-ginalnost hoda prema punini života. Vjera je izvor razlučivanja zvanja.

„Ne izabratevi mene, nego ja iz-abrah vas i postavih vas da idete i rod donosite“ (Iv 15,16). Duh govori i djeluje kroz životne događaje sva-ke osobe, a da bi se otkrilo njihovo značenje i donijelo odluku potrebno je razlučivanje koje opisuju tri gla-gola: prepoznati, tumačiti, izabrati, ocrtavajući time put kojim treba ići (usp. *Evangelii gaudium*, 51). U te-melju razlučivanja možemo pronaći tri uvjerenja: da Duh Sveti djeluje u mojem srcu kroz osjećaje i želje, da je moje srce zbog svoje krhkosti i grešnosti podijeljeno radi oprečnih osjećaja i da svaki način života nameće neki izbor.

„Mi moramo biti sveti da bismo mogli pozvati mlade da to postanu“, ističe se u završnom dokumentu. „Mladi vase za autentičnom, trans-parentnom, radosnom Crkvom koja zrači: samo Crkva svetaca može biti na visini tih zahtjeva. Mnogi mladi su je napustili jer u njoj nisu pronašli svetost, nego osrednjost, uz nositost, podjele i korupciju. Nažalost, svijet je više zgrožen zloporabama nekih lju-di iz Crkve nego doživljajem svetosti njezinih članova. Stoga Crkva u cjeli-ni mora učiniti odlučnu, neposrednu i korjenitu promjenu perspektive! Mladima su potrebni sveci koji će oblikovati druge svece, pokazujući da je ‘svetost najljepše lice Crkve’. Postoji jezik koji svi muževi i žene, u svakom vremenu, mjestu i kulturi, mogu razumjeti jer je neposredan i blistav: jezik svetosti“ (br. 166).

Svjetski susret mladih u Panami

s. M. Alojzija Pejković, FDC

Pod gesmom „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!“ u utorak 22. siječnja 2019. u Panami je svečano otvoren 34. svjetski susret mladih. Taj treći svjetski susret mladih u Latinskoj Americi okupio je hodočasnike iz 156 zemalja, a na središnjem euharistijskom slavlju, u nedjelju 27. siječnja, sudjelovalo je oko 700.000 vjernika.

U propovijedi je papa Franjo poručio mladima: „Vi, dragi mladi, niste budućnost, nego ste Božje ‘sada.’“ Zatim je dodao da Isus otkriva Boga koji nam dolazi u susret kako bi nas pozvao da budemo dionici njegovog *sada*. To Božje *sada* u Isusu postaje lice, tijelo, milosrdna ljubav koja ne čeka idealne ili savršene situacije za svoje očitovanje. Isus je Božje vrijeme koje čini prikladnima

svaku situaciju i svaki prostor. U Isusu započinje i živi obećana budućnost. Mladi nisu „međuvrijeme“, već su danas, sada, Crkve i svijeta. Papa je pozvao na odgovornost odraslih kako nove generacije ne bi bile uskraćene za obrazovanje, posao, zajednicu i obitelj, naglašavajući da je to ključno u ovome času u

svijetu, jer te stvari nedostaju.

„I nama se može dogoditi da ne vjerujemo da Bog može biti toliko konkretan i svakodnevni, toliko blizak i stvaran, i još manje, da je toliko prisutan i da djeluje kroz neku od nama poznatih osoba, koja može biti susjed, prijatelj, rođak. Nismo uvijek spremni vjerovati da nas Gospodin može pozvati raditi i uprljati si ruke zajedno s njim u njegovu Kraljevstvu.“

„Često se ponašamo kao narod u Nazaretu, više volimo Boga na udaljenosti, koji je lijep, dobar i velikodušan, ali dalek i koji ne smeta. Bog je stvaran i konkretan jer je ljubav stvarna i konkretna. Upravo je ta konkrenost ljubavi jedan od bitnih čimbenika kršćanskog života“, nglasio je Papa. Također je upozorio na opasnost da se u svojim zajednicama

udašljimo od onih koji evanđelje žele živjeti konkretno. Tako se nekoga tko je rođen da bude proroštvo i navještaj Kraljevstva Božjega priptomljuje i osiromašuje. Svakodnevna je stvar želja za priptomljavanjem Riječi Božje.

„I vama se, dragi mladi, može dogoditi da se osjećate kao da ste u ‘čekaonici’, da čekate svoj red, a u međuvremenu izmišljamo za vas, ili sami izmišljate, budućnost koja je higijenski dobro upakirana i bez posljedica, a koja je samo privid radošti. Tako vas umirujemo i uspavljujemo kako ne biste stvarali buku, postavljali pitanja sebi i drugima, kako ne biste stavili u pitanje sebe i druge, a u tom ‘međuvremenu’ vaši snovi gube visinu i pretvaraju se u iluzije“, upozorio je Sveti Otac.

Papa Franjo je podsjetio na posljednju Sinodu posvećenu mladima i na važnost susreta i slušanja te istaknuo: „Bogatstvo slušanja među generacijama, bogatstvo razmjene i vrijednost prepoznavanja da trebamo jedni druge, da se moramo tru-

diti jačati kanale i prostore u kojima se možemo uključiti i sanjati i graditi budućnost već sada. Ali ne u osam, nego ujedinjeni, stvarajući zajednički prostor. Prostor koji se ne poklanja ili dobiva na lutriji, već prostor za koji se vi također morate boriti.“

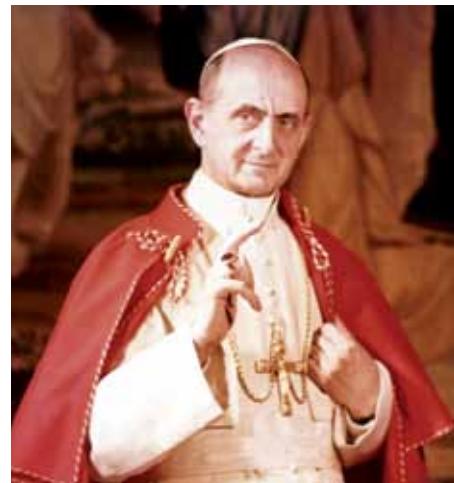
„Ljubav kojoj nas Isus poučava, konkretna je ljubav, bliska, stvarna. Za Isusa na postoji ‘međuvrijeme’ nego milosrdna ljubav koja želi prodrijeti u srce i osvojiti ga“ – napomenuo je Papa. „To je konkretna ljubav, slavljenička radost koja se rada u odluci da sudjelujemo u čudesnom ribolovu nade i ljubavi, solidarnosti i bratstva, pred mnoštvom paraliziranih pogleda koji umrtvjuju zbog straha i isključenosti, špekulacije i manipulacije.“ Potom je Sveti Otac nglasio da je Djevica Marija pravi uzor za mlade, jer ne samo da je vjerovala u Boga i u njegova obećanja kao u nešto što je moguće, već je vjerovala Bogu i imala hrabrosti reći „da“ kako bi sudjelovala u tom Gospodinovu „sada“.

Na kraju misnoga slavlja, papa Franjo zahvalio je svima koji su na bilo koji način omogućili organiziranje i održavanje Svjetskoga dana mladih u Panami. Zahvalio je i mladima koji su intenzivno proživjeli taj događaj, te ih ponovno potaknuo da ne dopuste da se ‘ohladi’ to što su proživjeli tih dana. „Svojom ste vjrom i radošću učinili da zatrepe Panamera, američki kontinent i cijeli svijet“, zaključio je Papa.

Pavao VI. proglašen svetim

Mirjana Holjevac

Unedjelju 14. listopada 2018. papa Franjo je kanonizirao sedmero blaženika među kojima i papu Pavla VI. (Giovanni Battista Montini), čiji je pontifikat trajao petnaest godina (1963.-1978.). Njegov se pontifikat smatra jednim od najznačajnijih u 20. stoljeću. Riječ je o velikom reformatoru i čovjeku dijaloga, o Papi koji je uspješno završio Drugi vatikanski sabor.

Postkoncilsku Crkvu predvodio je u vrijeme jedne od najvećih kriza u povijesti Crkve, nadgledajući modernizaciju crkvenih reformi. Napisao je tri enciklike, a najvažnija je *Humannae Vitae* u kojoj se čvrsto zauzeo za dar i vrijednost ljudskog života, oštro se protiveći bilo kakvoj kontracepciji. Značajno mu je također djelo apostolska pobudnica *Evangelii*

Nuntiandi o evangelizaciji u suvremenom svijetu, koju je papa Franjo nazvao „najvećim pastoralnim dokumentom do danas napisanim“.

Sveti Pavao VI. značajan je za hrvatski narod jer je proglašio svetim Nikolu Tavelića, prvog hrvatskog sveca; Leopolda Bogdana Mandića uzdigao je na čast oltara kao blaženika, kardinala Franju Šepera imenovao je pročelnikom Kongregacije za nauk vjere.

Povodom smrti kardinala Alojzija Stepinca, 12. veljače 1960., još kao milanski nadbiskup, u svom je govoru istaknuo da se Kristovo trpljenje – i nama neshvatljivi zakon: *trebalo je da Krist trpi* – nastavlja i danas. Nužno je da Crkva trpi zbog svoje vjernosti Kristu, rekao je Papa.

„Vjera, koja traži žrtve, izgleda da nije suvremena. A ipak naša je vjera takva. Ona traži sljedbenike, spremne izgubiti, a ne ljude koji hlepe za dobitkom; ona traži junake, ne kukavice; ona traži svjedočke, ne slabice; ona traži sinove, vjerne i dosljedne apostole, a ne tek pristalice i propagatore oportunizma i kompromisa, koji su više skloni sporazumjeti se s protivnikom negoli sačuvati jedinstvo s priateljima. Stepinac neka nas uči! Neka nas nauči pouzdanju i dobroti! On je umro obavijen šutnjom, koja je obilježe njegove Crkve, kojoj preostaje jedino glas molitve i praštanja“, zaključio je sveti Pavao VI.

Anna Kolesarova – „slovačka Marija Goretti“

s. M. Ozana Krajačić, FDC

Na euharistijskom slavlju koje je predvodio kardinal Giovanni Angelo Becciu, novi pročelnik Zbora za proglašenje svetih, u Košiciama je 1. rujna 2018. proglašena blaženom prva Slovakinja laikinja Anna Kolesarova. Ubijena je 1944. od ruskog vojnika u dobi od šesnaest godina braneći svoju čistoću. Njezine posljednje riječi bile su: „Zbogom tata! Isuse, Marijo, Josipe!“, a izgovorila ih je neposredno prije nego što ju je njezin ubojica ustrijelio pred ocem i bratom zato jer mu je pobegla kad ju je htio silovati. Glas o njezinoj mučeničkoj smrti – koju Slovaci smatraju njihovom Marijom Goretti – brzo se proširio, osobito među mладима.

Blažena Anna rođena je 14. srpnja 1928. u selu Vysoka nad Uhom, nedaleko od ukrajinske granice. Nakon majčine smrti preuzeila je brigu o kućanskim poslovima te o ocu i bratu, jačajući svoju vjeru svakodnevnom svetom misom. Sve do dana svoje mučeničke smrti.

Nakon pada komunističkog režima o Anninoj se herojskoj smrti počinje otvoreno govoriti, a slovačka se mladež rado utječe njezinu govoru, nadahnjujući se na njezinu primjeru za život u predbračnoj čistoći. Prvo hodočašće nadbiskupije Košice organizirano je 1999. godine;

otada se štovanje ove mlade slovačke mučenice sve više širi.

„Blažena Anna pronašla je blago i za njega je prodala sve što je imala – vlastiti život“, rekao je u propovijedi na slavlju njezine beatifikacije kardinal Becciu, te nastavio da je najdragocjenije dobro koje možemo imati naš odnos s Bogom. Pozvao je mlade, a i ostale vjernike, na nasljeđovanje Blaženičina primjera svetosti: „Po primjeru i zagovoru blažene Anne preuzmite na sebe napor svakodnevnog življenja evanđelja, radosni u lakin ali i teškim životnim situacijama. Blažena Anna nas uči kako vrijedi žrtvovati sve za Gospodina, bez kompromisa s vlastitom savješću.“

Rumunjska mučenica čistoće

s. M. Ozana Krajačić, FDC

Dana 22. rujna 2018., u Nisporesti u Rumunjskoj, kardinal Angelo Becciu proglašio je blaženom Veroniku Antal, mladu dvadesetdvogodišnju djevojku koja je 1958. mučenički ubijena od jednog mještanina u obranu vjere i zavjeta djevičanstva koji je privatno položila. Tako se i ova mlada mučenica ubraja u red onih koje su posvjeđočile ljubav prema Kristu žrtvujući svoj mladi život poput talijanske Marije Goretti.

Veronika je rođena 7. prosinca 1935. u selu Nisporesti, kao prvo od četvero djece Gheorghea i Iove, a krštena je sljedećeg dana u župnoj crkvi u Halaucesti. Nakon završenog četvrtog razreda osnovne škole, ostala je kod kuće kako bi pomagala roditeljima u kućnim i ostalim poslovima. U dobi od šesnaest godina osjetila je u srcu Božji poziv, ali ga nije uspjela ostvariti zbog komunističkog režima i teških pritisaka i progona. Stoga se Veronika posvećuje Bogu položivši privatni zavjet čistoće; moli i čini dobra djela, pohađa bolesne u selu, pomaže ljudima u njihovim potrebama, upisuje se u Franjevački svjetovni red i marijansku udrugu Vojske Bezgrešne. Snagu crpi iz euharistije koju nije nikada propuštalata, iako je do župne crkve trebala pješačiti osam kilometara.

Nekoliko dana prije mučeništva

čitala je životopis sv. Marije Goretti, mučenice svete čistoće. Prijateljici je nakon toga rekla da bi i ona isto učinila kad bi se našla u sličnoj situaciji. I uskoro se to i dogodilo. Dana 24. kolovoza 1958. vraćala se navečer sa svete mise prolazeći poljima, s krušnicom u ruci. Negdje na pola puta napao ju je Pavel, sumještanin, s nakanom da je siluje, no kad mu se ona oprla, on je ubija zadavši joj 42 uboda nožem. Vijest o njezinoj smrti brzo se proširila te su je počeli štovati kao mučenicu. Govorili su: Kao što je sveto živjela, tako je i umrla! Mnogi ljudi, nadasve mlađi, od tada posjećuju njezin grob kao i mjesto njezine mučeničke smrti, utječući se njezinu zagovoru. ☩

Drinske mučenice i razlučivanje poziva

s. M. Pia Herman, FDC

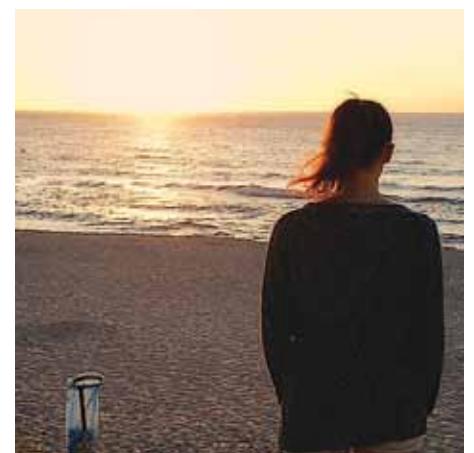
Svaka od Drinskih mučenica imala je posve različit životni put. Bog je svaku od njih drugačije vodio da bi ih svih pet doveo u istu družbu, u isti grad, u istu kuću, i na kraju u istu situaciju u posljednjim danima njihova života. Različite dobi, različitih nacionalnosti, različitih osobnosti, ali svaka je od njih umjela razlikovati Isusov glas od drugih glasova i slijediti Isusa kada im se nudilo mnogo drugih putova i rješenja.

Razlučivanje duhova dar je Duha Svetoga pa ga može imati i onaj koga o tome daru nema tko od ljudi poučiti. Razlučivanje zvanja bio je važan moment u životu svake od njih jer je riječ o odluci koja mijenja čitavu budućnost osobe i usmjerava većinu kasnijih odluka. Kao i odluka za brak, i odluka za samostan po sebi je takva da smjera biti doživotna i nepromjenjiva, iako zbog različitih okolnosti obje odluke često završe kao privremeni i promjenjivi izbori.

Razlučivanje zvanja nipošto nije vezano samo za odluku hoće li netko ući u samostan – ili u bogosloviju – ili će se opredijeliti za brak. Opredjeljenje donešeno jednom, najčešće u mladosti, nipošto nije dostatno za čitav život. Svatko će se mnogo puta, pa i godinama i desetljećima poslije, naći pred pitanjem je li do-

bro izabrao i nije li možda pogriješio u odluci. Razlučivanje zvanja stoga ima cjeloživotnu oznaku. Zbog toga tu osobinu nikada ne smijemo zanemariti niti misliti da smo mirni do kraja života jer smo jednom, već davno, odabrali. Bilo bi idealno kada bi bilo tako, kada ne bi postojali problemi, napasti, kušnje i različite druge situacije koje život donese. Ključno je razlučivati zvanje – prvi i svaki drugi put – u odnosu prema Bogu i s Bogom. Ako ga razlučujemo osjećajima, stavljajući to kako se osjećam u prvi plan, a ne razlučujući razumom i vjerom, vrlo je vjerojatno da nećemo uspjeti niti u redovničkom životu niti u braku.

Blažene Drinske mučenice odličan su primjer kako razlučivati zvanje u

mladosti, tijekom života i na njegovu kraju.

Sestra Berchmana je s jedanaest godina ostala bez oca, a majka ju je, ne mogavši se brinuti za nju i za njezinu mlađu sestraru, dala u dom kod sestara Kćeri Božje ljubavi u Beču. Napuštenost i ostavljenost od strane roditelja veoma su bolna iskustva koja mogu urodit mnogočim. Često urode gubitkom povjerenja i nemogućnošću stvaranja zdravih odnosa. No gubitak koji je mogao urodit raznim pogubnim posljedicama pretvorio se za s. Berchmanu u novo otkriće povjerenja u Boga i opredjeljenjem za pripadnost Isusu.

Sestra Krizina tek s trideset i šest godina dolazi u samostan. Ne znamo zašto tako kasno – možda se nije mogla odlučiti, ili nije bila sigurna imati zvanje, ili je bila sigurna, ali zbog životnih okolnosti nije ranije mogla odgovoriti Isusu na poziv. No kad je odgovorila, ustrajala je unatoč tome što je život u samostanu bio velika promjena za zrelu osobu koja je dugo živjela u svijetu.

Odugovlačenje s odlukom može biti uzrokovo koječim, opravdanim i neopravdanim razlozima. Mnogi nikada ne donesu odluku kojom svjesno usmjeravaju svoj život, nego puštaju da im život ide kako ide, bez njihova sudjelovanja, pa što bude, bude. Sestra Krizina nas uči da odluka nekada može sazreti kasno, ali i da je se mora donijeti ukoliko se ne želi promašiti život.

Sestraru Julu njezina majka nije odmah pustila u samostan, iako je izrazila da ima zvanje. Tek nakon dvije godine, dok bolesna majka nije umrla, s. Jula je mogla poći putem na koji ju je Isus razgovjetno zvao. Drugi ljudi mogu otežavati naš put prema Isusu, ali ga ne mogu zapriječiti niti zaustaviti.

Sestra Jula nas uči biti strpljivima u situacijama kada se netko ispriječi između nas i Isusa i kada se čini da nema izlaza. Ona će povjerenje u Isusovo vodstvo, koje je već zarana pokazala, sačuvati sve do posljednjeg daha svog života, kada su se između nje i Isusa opet ispriječili ljudi, ovaj put veoma zlonamjerni i nasilni.

Sestra Antonija s četiri godine ostaje bez oca, s jedanaest bez majke. Rodbina je između sebe razdijelila osmero braće i sestara. Antoniju je uzela jedna tetka. Život koji je počeo s toliko gubitaka, odvajanja i nestabilnosti nije bilo lako usmjeriti i ustabiliti. No iz toga je mudro spoznala da jedini siguran oslonac i neizgubiv temelj može biti samo Bog. Teški gubici mogu nas dovesti do spasonosnih spoznaja i pomoći nam razlikovati istinsko blago od onoga prolaznoga.

Sestra Bernadeta je za razliku od ostalih mučenica imala smireno djetinjstvo i roditelje koji su je podržavali u odluci za duhovni poziv. Njezina je poteškoća bila druge naravi: bila je niskog stasa. Neki ljudi pate ako nisu zadovoljni svojim izgledom. Sestra

Bernadeta je zauzela ispravan stav. Ona nas poučava da veličinu čovjeka ne čini visina, niti da ga malenim ne čini manjak centimetara. Bilo da smo svojim izgledom zadovoljni i na njega ponosni bilo da bismo se najradije sakrili od drugih, on nas ne smije toliko zarobiti i zapriječiti nas u hodu naprijed. Uostalom, Bog ne gleda kao što gleda čovjek. Zbog svoga niskog stasa Bernadeta je naučila razlikovati vrijednost tjelesnog od vrijednosti duhovnog. Razlučivši, opredijelila se slijediti duhovne vrijednosti i Onoga koji ne gleda na stas, nego što je u srcu.

Svaka mučenica na svoj način uči kako ne zastati pred zaprekama koje mogu doći iz različitih izvora – od prevelikog uplitanja obitelji, od gubitka i neimanja obitelji, od napuštenosti, od tjelesnih nedostataka ili izobilja, od nesigurnosti u svoj vlastiti izbor... Nepovoljne i teške okolnosti mnoge obeshrabre te ne ostvare

svoje zvanje, bilo redovničko, bilo svećeničko, bilo bračno i obiteljsko. Valja razdvajati, razlučivati životne okolnosti od svoje osobe i svojega života i ne dopustiti da uvjetuju i u potpunosti odrede ili blokiraju nas i naše izbore.

Drinske nas mučenice uče da nas životne okolnosti određuju onoliko koliko im mi dopustimo. Ako ih proživljavamo s Bogom, on će biti taj koji će voditi, oblikovati i usmjeravati naš život, a neće ulogu vođe i presudnog utjecaja preuzeti okolnosti niti drugi ljudi.

Razlučivanje zvanja – bilo da tek o zvanju odlučujemo bilo da se oko izabranoga dvoumimo – dio je dara razlučiva duhova te nema prvoga bez drugoga, a drugoga nema bez Duha Svetoga. Tko svoj život želi sam usmjeravati i voditi, taj je već u startu krivo razlučio. Drinske nam mučenice pokazuju da u svakoj etapi života su drug i mjerilo razlučivanja treba biti Bog.

S. Antonija Fabjan i susestre, Žužemberk (Slovenija)

Sveci i mučenici – najvažniji komentar evanđelja

vlč. Anton Štrukelj, Ljubljana

Drinske su mučenice svojim djelovanjem i mučeništvom svjedočile za Krista i njegovu Crkvu. „To je jedina Kristova Crkva koju u Vjeđovanju priznajemo jednom, svetom, katoličkom i apostolskom“ (*Lumen gentium*, 8). Drugi vatikanski koncil kaže i ovo: „Budući da je Isus, Božji Sin, svoju ljubav očitovao tako da je za nas položio svoj život, nitko nema veće ljubavi od onoga koji polaže svoj život za Isusa i za svoju braću“ (usp. 1 Iv 3,16; Iv 15,13). Stoga su neki kršćani već od prvih vremena bili pozivani, i uvjek će biti pozivani, na davanje toga najvećeg svjedočenja ljubavi pred svima, a osobito pred progoniteljima. Mučeništvo, dakle, po kojemu učenik postaje sličan Učitelju koji je slobodno prihvatio smrt za spas svijeta i njemu se u proljevanju krvi suočljuje, Crkva smatra iznimnim darom i najvećim dokazom ljubavi. Iako je to dano samo malobrojnima, ipak svi moraju biti spremni priznati Krista pred ljudima te ga na križnome putu naslijedovati usred progonstava koja Crkvi nikada neće nedostajati“ (LG 42).

Sveci našega stoljeća bili su većinom mučenici. Totalitarni režimi, koji su sredinom 20. stoljeća prevladali u Europi, povećali su njihov broj. To je veliko mnoštvo onih koji

„prate Jaganjca“ (Otk 14,4). U svom muče-ništvu dopunili su Kristovo otkupiteljsko svjedočanstvo (usp. Kol 1,24) te su istovremeno položeni u temelje novoga svijeta, nove Europe i nove civilizacije. Mučeništvo je korijen ekumenizma, jer su preko mučeništva kršćani međusobno najviše sjedinjeni. Papa Ivan Pavao II. kaže da je možda najuvjerljiviji oblik ekumenizma „ekumenizam svetaca i mučenika“, jer „*općinstvo svetih* govori glasnije od tvorca podjela“ (*Terzio millennio adveniente*, br. 37).

Često se Crkvu ne prihvata, često je progonjena. To je bio Kristov put, to je i put Crkve tijekom njezine povijesti. Krist je u svom porazu postao pobjednik. I Crkvu se u njezinim neuspjesima i progonstvima podsjeća na to: njezinu plodnost ne može se iščitavati kroz zemaljske uspjehe ili statistike o broju vjernika. Mržnja kojom svijet progoni Crkvu uvjek iznova tu Crkvu pročišćava i čuva od opasnosti robovanja svijetu, a njezino istinsko poslanje.

Katekizam Katoličke Crkve jasnno kaže: „Mučeništvo je vrhovno svjedočanstvo dano za istinu vjere; označuje svjedočanstvo koje ide do smrti. Mučenik daje svjedočanstvo za Krista umrlog i uskrsloga, s kojim je sjedinjen ljubavlju. Daje

svjedočanstvo za istinu vjere i kršćanske nauke. On podnosi smrt činom jakosti“ (KKC 2473).

Povijest Crkve poglavito je povijest svetaca. Poznatih i nepoznatih. Oni koji su sve stavili na jednu kartu i svojom odvažnošću postali čista zrcala, u bogatom su spektru bacali svjetlo iznutra u naše mračno vani. Oni su velika povijest izlaganja evanđelja, autentičnije i uvjerljivije od svake egzegeze. Oni su dokaz i punine i prisutnosti. Egzistencija je svetaca takoreći življeno evanđelje. Sveci Crkve su najvažniji komentar evanđelja, jer oni su utjelovljeno izlaganje utjelovljene Božje Riječi. Tako su oni stvarni pristup Isusu.

Postoje velika poslanja koja su udijeljena za vanjsko djelovanje u Crkvi; postoje također velika poslanja koja su određena za nevidljivo, anonimno djelovanje žrtvom i molitvom. Hans Urs von Balthasar, o čijoj teologiji promišljam u svojoj knjizi *Život iz punine vjere* (Zagreb, 2017.), kaže: „Svatko tko malo poznaje svijet, susreo se s osobama koje su svojom potpunom jednostavnosću i istinitošću, svojim nutarnjim svjetлом ostavile neizbrisiv dojam na sve koji ih okružuju, a da ovi nisu točno znali definirati što je u tim ljudima bilo tako fascinantno ili što je izazivalo takvo strahopštovanje. Njihova je svakodnevica bila najobičnija, i mnogi su možda pomicali da u njoj ‘nema ništa posebnoga’“ (str. 128).

Svetost u Crkvi jest i ostaje nešto posve bitno i neuklonjivo. Na ovoj

temeljnoj istini počiva i nužnost da se sa svetom Crkvom sve više poistovjećujemo. „U katoličkoj Crkvi važi rečenica: što je svetiji neki kršćanin, to on više svoju egzistenciju i svoju sudbinu poistovjećuje s egzistencijom i sudbinom Crkve. I to tako da istodobno zna: sveta je Crkva postojala i prije mene, njezinu jedinstvu s Kristom dugujem sebe kao kršćanina. Njoj pripadaju Božji darovi: krštenje, euharistija, pomirenje, Sveti pismo, navještanje, odgoj i opomena, zajedništvo bratske ljubavi.“ (str. 133).

Von Balthasar kaže da u svecima „kršćanska ljubav postaje vjerodstojna, i oni služe bijednim grešnicima kao zvijezde koje pokazuju put. Ali, svi oni žele samo ukazivati na ljubav, a ne na sebe... Stvarni sveci nisu htjeli ništa drugo nego veću slavu Božje ljubavi. Proturjećimo im u lice kada njihova djela, misleći da bolje znamo, tumačimo kao njihovu vlastitu slavu. Oni su utemeljeni i skriveni u Bogu“ (str. 136).

Blažene Drinske mučenice, vez koncem (tamburiranje), s. M. Laureta Čagalj, FDC

Dvadeset godina misijskog služenja

Razgovor sa s. M. Vedranom Ljubić, FDC, misionarkom u Ugandi

Sestro Vedrana, naše čitatelje sigurno zanima čime ste se bavili prije odlaska u misije. Recite nam nešto o tom razdoblju svoga života.

Rodena sam 1960. u župi Uzdol, Bosna i Hercegovina. Najstarije sam dijete Martina i Marije Ljubić, r. Jakovljević. Školu sam pohađala u rodnom Uzdolu, a nastavila u Zagrebu. Uvijek mi je bila želja raditi s djecom kao vjeroučiteljica, što se i ostvarilo. Na župi sam radila s velikim oduševljenjem, razvijajući talente koje mi je Bog dao, radosna što mogu biti i djelovati kao Kći njegove ljubavi.

Kada se u Vama rodila želja za misijama?

Već kao kandidatka rado sam čitala naš tisak koji govori o misijama. Posvećujući si da još toliki ne poznaju Isusa, u meni se uvijek budilo pitanje: što ja mogu učiniti da ga upoznaju? Molila sam Boga da mi pokaže put. Moja želja je bila sve jača i jača. Naši misionari bili su mi primjer i poticaj: o. Ante Gabrić, Majka Terezija, a posebno bih istaknula bl. Drinske mučenice, misionarke ondašnjeg vremena u Bosni i Hercegovini.

Jednom prilikom povjerila sam tu svoju želju o. Anti Gabriću. Rekao mi je da molim na tu nakanu i da će se jednoga dana moja želja ostvariti. Moje čekanje nije bilo jednostavno, ali

ne i uzaludno. Isplatilo se biti strpljiv.

U Ugandu sam došla u misijskom mjesecu listopadu 1998. godine. Bogu sam zahvalna za ovih dvadeset godina misijskog služenja, na svemu što sam lijepo doživjela kao misionarka. Bilo je dana kada nije bilo lako, mislim da je to sastavni dio života i da je tako trebalo biti. Mali križevi i žrtve poticali su me na veće pouzdanje u Krista i učvršćivali su me u misijskom poslanju.

Za Ugandu se kaže da je zemlja mučenika.

Uganda je prekrasna zemlja, biser Afrike. Bog joj je dao dobre ljude i prirodne ljepote; dvije kišne sezone, tako da ljudi mogu sijati i žeti

dva puta godišnje. No, to je i zemlja mučenika – Ugandskih mučenika, čije je svetište udaljeno od naše misije samo 15 kilometara. U tom se svetištu, 3. lipnja, na njihov spomen-dan, okupi i do milijun vjernika sa svih strana svijeta.

Iako su muslimani prvi došli u Ugandu, ipak najviše ima kršćana. Prema nekim podacima, zemlja ima 48 milijuna stanovnika, od čega je 43% katolika, 32% protestanata, manje od 10% muslimana, a ostali su pripadnici tradicionalnih vjerovanja i sekti.

Kakav je bio početak Vašeg misionarskog djelovanja prije dvadeset godina?

Kada smo došle na poziv biskupa Paula K. Bakyenge i fra Ivica Perića u biskupiju Mbarara, župu Rushooka, iznenadila sam se. Sve je bilo bolje nego što sam očekivala. Tada sam osjetila pripadnost Crkvi, velikoj obitelji u kojoj ne možemo biti sami. Narod nam je izrazio dobrodošlicu, a biskup ioci franjevcu su nam savjetovali da ne žurimo s posлом; s vremenom ćemo i same uvidjeti mjesne potrebe te što nam je, prema našoj karizmi, raditi. U slobodi duha i osluškujući potrebe bližnjih, čitale smo znakove vremena. Uz podršku Vrhovne Glavarice i sestara cijele Družbe, počele smo rad s mladima, ženama i u zdravstvu.

Prvi samostan stavile smo pod zaštitu našeg duhovnog oca sv. Augusta. Ambulanta nosi ime „Majka Franziska Lechner“, a Centar za žene

„Sv. Marta i Marija“. U početku sam pomagala u crkvi, radila s mladima, brinula o školovanju djece. Širilo se socijalno-karatativno djelovanje. Sestra Bogdana Markić preuzeila je bri-gu za bolesnike, potrebne medicinske i druge pomoći.

Najveća mi je radost bila ići na svetu misu u filijalne crkve, susretati se s vjernicima i tako biti znak Božje prisutnosti.

A kako je danas?

Apostolat u zajednici je sličan onom s početka naše Družbe. Utemeljiteljica Majka Franziska Lechner pružala je utočište, pouku i školovanje siromašnim djevojkama, a neke su od njih odlučile pridružiti joj se u zvanju.

Djevojke koje nam dolaze iz siromašnih sela, nakon obuke u kućanskim i drugim poslovima, lakše nalaze posao kao kućne pomoćnice.

Neke nastavljaju školovanje za medicinske sestre. U Centru za žene, koji vodi naša s. Marta Čović, također pomažemo djevojkama na sličan način. Djevojke uče šivati, izrađivati ručne radove i još puno toga.

Kako je sa zvanjima? Odlučuju li se djevojke za Vašu Družbu?

Cim smo došle u Ugandu djevojke su se javljale da bi nam se željele pridružiti kao Kćeri Božje ljubavi. Djevojka Paskazija je naše prvo zvanje, odnosno prvi odaziv u našu Družbu na tlu Afrike. Primile smo je na blagdan Gospe Snježne 2001. godine. Nemam riječi kojima bih izrazila osjećaj kad su s. Paskazija i s. Fedrick položile svoje privremene zavjete. A tek njihova radost, ponos, da su postale sestre, prve Kćeri Božje ljubavi!

Vjerujem da se često utječete zagovoru bl. Drinskih mučenica.

Prije sam više bila usmjerena na njihovu mučeničku smrt, divila sam se njihovoj hrabrosti i ujedno

zgražala nad neljudskošću njihovih ubojica. Danas više razmišljam o njihovu svetačkom životu i služenju siromasima u „Gostinjcu siromaha“ na Palama. Često molim njihov zagovor i preporučam im potrebe svih kojima smo ovdje poslane.

Prošle godine bila na odmoru u domovini te sam opet imala priliku posjetiti Goražde, mjesto njihova mučeništva. Mislim da tko god uđe u zgradu odakle su sestre skočile, ima osjećaj straha ali i ponosa, te snažnu potrebu za molitvom. Želju zadržati se tu, u tišini, a istovremeno i pobjeći s tog mjesta.

Poznato nam je da jedna vaša zajednica u Ugandi nosi ime „Blažene Drinske mučenice“.

Da, treću zajednicu, osnovanu u Kampali 2014., stavile smo pod

zaštitu Blaženica. Poticaj nam je bila njihova beatifikacija. Osim toga vjerujemo da je upravo dar naših mučenica, posebno dviju Slovenki, s. Krizine i s. Antonije, to što nam je slovenska Misijska centrala pokrila polovicu troškova izgradnje kuće.

Nedavno su nas posjetili naš veliki dobročinitelj vlač. Danilo Lisjak, salezijanac, i don Matias Križnar, ravnatelj Papinskih Misijskih Djela u Sloveniji.

On je istaknuo da mu je drag boraviti u zajednici bl. Drinskih mučenica, nakon čega je zazvao njihovu pomoć na sve nas.

Mnogo je toga, dakle, pokrenuto nakon beatifikacije Blaženica...

Na beatifikaciji u Sarajevu, 2011., naša s. Bogdana predstavljala je našu misijsku postaju u Ugandi i donijela nam slike Blaženica. Ubrzo nakon beatifikacije došao nam je u posjetu vlač. Marko Hrskanović, veliki štovatelj sestara mučenica, koji je jedno s nama slavio misu zahvalnicu za dar novih Blaženica.

U prosincu iste godine blagoslovili smo novi dio naše ambulante u Rushooki koji prvenstveno služi za zbrinjavanje oboljelih od side i stavili ga pod zaštitu bl. Drinskih mučenica. Sestruru Bogdanu, koja radi u ambulanti, ljudi često pitaju o sestrama mučenicama, a ona im rado priповijeda o njihovu životu i svjedočenju te ih potiče da im se utječu u zagovor.

Prošle godine, na duhovnim vježbama za redovnice različitih družbi,

imala sam priliku progovoriti o Blaženicama. Zanimljivo: bilo je to baš na njihov spomendan, 15. prosinca! Nakon duhovnih vježbi mnoge sestre su me zamolile sličice s molitvom kako bi mogle širiti pobožnost Drinskim mučenicama u svojim školama, zajednicama i sredini u kojoj žive.

Vaša poruka za kraj.

Moja je želja da se u molitvi i djelovanju, svatko u svojoj sredini, ugledamo u njihov svet život. Svaka pojedina sestra mučenica može nam biti uzor u našem rastu u svetosti.

Razgovor vodila Ljubica Pribanić

Proslava spomendana u zagrebačkoj katedrali

s. Mirjana Potnar, FDC

Upredvečerje 3. nedjelje došašća, 15. prosinca 2018. u zagrebačkoj je katedrali euharistijskim slavlјem obilježen spomendan blaženih Drinskih mučenica, s. Jule i četiriju susestara. Misno slavlje predvodio je mons. Alojzije Hoblaj, kanonik zagrebačkog kaptola, u koncelebraciji s rektorom zagrebačke prvostolnice mons. Josipom Kuhićem, mons. Jurjom Bateljom te fra Venancijem Mihaljevićem.

Uz mnoštvo okupljenih vjernika i štovatelja blaženih sestara bile su nazočne i sestre Kćeri Božje ljubavi iz zagrebačkih zajednica koje su sudjelovale pjevanjem i čitanjem.

Tumačeći Božju riječ, predvoditelj misnog slavlja zadržao se osobito na radosti kao središnjoj temi treće adventske nedjelje. Istaknuo je da Božja radost prožima one koji hode njegovim stopama te da se temelji na univerzalnim vrijednostima – na istini, dobroti i ljubavi. Kršćanska radost ima svoj izvor u Bogu, koji pokreće nutrinu onoga koji mu se s povjerenjem otvara.

Propovjednik je potom opisao put onih koji, zahvaćeni od Zloga, postaju krvnici nad drugima, ali oni koji se uzdaju u Boga ne moraju ih se bojati jer se uvijek nalaze u rukama Jačega, u rukama Isusa Krista.

Na kraju, mons. Hoblaj je na srce prisutnih stavio dvije nakane i potaknuo ih na molitvu: „Molite prvo, po zagovoru Drinskih mučenica, da vam isprose nepokolebljivuivanovsku vjeru u Isusa Krista, jačeg od svakoga zla, da biste imali nepresušan izvor iskrene radosti. Molimo i da Drinske mučenice budu kanonizirane kako bi sveopća Crkva u njima prepoznala sjeme novih kršćana.“

Zaštitnice dostojanstva ljudskoga života

s. M. Terezija Antunović, FDC

USarajevu, na spomendan Blaženica, u crkvi Kraljice svete krunice, koja je ujedno i mjesto njihova štovanja, svečanu sv. misu predvodio je mons. Pero Sudar, pomoćni biskup vrhbosanski, u koncelebraciji s dvadesetak svećenika. Prije početka misnoga slavlja rektor crkve vlč. Ljubo Zelenika srdaćno je pozdravio biskupa, nazočne svećenike, provincialnu glavaricu s. Gordana Igrec, sestre Kćeri Božje ljubavi, bogoslove i ostale vjernike.

Biskup Sudar je u propovijedi govorio o značenju mučeništva, smislu prolivenе krvи, koja je počelo, snaga i simbol života, i čudu Božje milosti po kojoj Bog „u svakom zlu, u svakoj mržnji, nekako nađe načina kako će utkati svoju milost, svoju dobrotu, svoju ljubav koja onda sve otkupljuje“. Zapitavši se „kako je moguće da Božja ljubav, Božja milost tako duboko pusti korijenje u srce jednog jednostavnog ljudskog bića da do te mjere voli život da iz ljubavi prema tom životu žrtvuje život“, kazao je da „veličinu života čini njegova nedodirljivost, njegova svetost i njegova povezanost s Kristom, od kojega nas, kako kaže sv. Pavao ‘ni smrt ne može rastaviti’.“

Drinske mučenice su posvjedočile da je moguće dati život iz ljubavi prema životu samo onda kada se ta ljubav pretvara u ljubav prema Bogu

koji daje život. Svemu onome što se u jednom dijelu Bosne događalo, kada je prolivena krv od oko 8000 ljudi, i svemu onome što se činilo da će sve uništiti, sestre su dale drugo značenje, svjedočile su da život ima drugi smisao i da je ljubav ta koja na kraju uvijek pobjeđuje, jer da nije tako rat nikada ne bi prestao.

„Tek kada se sve ovo razumije, vidi se koliko je velika ljubav Božja prema čovjeku“, rekao je biskup te naglasio da su Drinske mučenice „najprije zaštitnice dostojanstva ljudskoga života, njegove svetosti, a onda zaštitnice i zagovornice neraskidivog veza između Boga stvoritelja i stvorenja, između Otkupitelja i otkupljenoga, između krvi na križu i krvi svih mučenika.“

Na kraju svete mise biskup i svećenici su se uputili do oltarne slike Blaženica i sa svima nazočnim izmobilili molitvu za njihovo proglašenje svetima.

Tiho, ali vjerno služenje Kristu

vlč. Mijo Posavec

Dana 15. prosinca 2018. u župi Duhu Svetoga u Velikom Grđevcu, rodnom mjestu blažene Bernadete Banje, svećano je obilježen i proslavljen spomen blaženih Drinskih mučenica. Prigodnu trodnevnicu uoči proslave predvodili su svećenici: preč. Večeslav Magic, preč. Dubravko Lauš i preč. Krešimir Žinić. Na sam spomandan, svećano euharistijsko slavlje predvodio je mons. Vjekoslav Huzjak, bjelovarsko - križevački biskup.

Proslava spomena Drinskih mučenica za ovu je župu od velike važnosti i zauzima mjesto uz proslavu župne svetkovine – Duhova. Župljanji su ponosni što mogu prolaziti ulicom i mjestom kojim je kročila sama Blaženica. Važnost te spoznaje, kako je ta Božja ugodnica bila jedna od nas, mnogim župljanim je velik poticaj da svoju vjeru žive što vjernije kao što su to činile Blaženice.

Mnogi se redovito utječu zagovoru ovih blaženica, a uoči spomendana kao i na sam dan njihove proslave, župu pohode i drugi hodočasnici kako bi se utekli njihovu zagovoru i ugledali se u njihovo tiho, ali vjerno služenje Kristu, a po njemu, svoj braći i sestrama. Njihov život i mučenička smrt vjernicima su putokaz istinskoj vjeri, nadi i ljubavi, tj. samom Isusu Kristu čiju su ljubav one vjerno svjedočile svojim životom i potvrdile je svojom krvlju.

Bog uvijek poziva, a čovjek se oda-ziva pozivu ukoliko ga zaista želi čuti i prihvati. Vjera sestre Bernadete, kao i njezinih sestara, bila je čvrsta i nepokolebljiva, do te mjere da su svoj život dale za Krista kao njegove zaručnice. Neka nam njihova vjera bude poticaj da i mi budemo bolji ljudi, bolji vjernici te da se trudimo naslijedovati Krista u svemu što činimo, kao što su to činile i Blaženice.

Ima li žara u nama?

Dio propovijedi mons. Antuna Škvorčevića, požeškog biskupa na slavlju spomendana bl. Drinskih mučenica u Starom Petrovom Selu

Urujnu godine 2011. dužnosnik Svete stolice papin izaslanik kardinal Amato proglašio je u Sarajevu blaženima sestru Julu i njezine sestre. I što nam se to onda dogodilo? Upozorio nas je sam Papa na neki način da mi Hrvati imamo velikih ljudi. I to po kojim mjerilima? Po Božjim mjerilima, pa je proglašena s. Julia blaženom zato da nam trajno govori i svjedoči: Ljudi, možete biti veliki i u Hrvatskoj, možete biti i sveci. Nemojte hodati maleni ispod zvijezda, kako je govorio nekada pjesnik.

Jula nam poručuje: Pa ako sam mogla ja, ako su mogli toliki drugi biti sveti, kako ne biste mogli i vi biti? Samo je potrebno neprestano provjeravati svoje srce je li dovoljno blizu Bogu. Jer ono srce koje nije Bogu blizu, u njemu se ne čuje ništa Božjega. To znači provjeravati je li mi srce blizu Bogu – po molitvi, slušanju Božje riječi, svetoj misi i po dobrim djelima omogućiti svome srcu da bude blizu Bogu i da ja onda

čujem na što mene Bog zove. Samo se tim putem postaje po Bogu velik. To kamo me Bog zove može biti obitelj, brak, a može biti svećeništvo ili redovništvo. Vjernost Bogu u bilo kojem zvanju ili poslanju, to je formula po kojoj se ostvaruje Božja veličina u meni.

Ima li žara u nama? Ili smo mi svи postali poprilično prosječni, površni, ravnodušni, pa nam se ne može ništa dogoditi, osim što mi možemo neprestano prigovarati, kritizirati i vrtjeti se u tim vodama muteža, gubitništva.

Ja se mogu prehladiti, ne samo tjelesno, ja se mogu u srcu prehladiti, i od te hladnoće prvo oboljeti i ništa od mene. Kako se izlječiti od te hladnoće unutarnje?

Postoji put koji Ivan Krstitelj naziva: obraćenje. Obraćenje je najprije moja svijest da moj put kojim idem ne vodi k cilju, već vodi u prazno.

Dok zahvaljujemo sestri Juli i njezinom primjeru žara i vjernosti Isusu Kristu, redovničkim zavjetima i Crkvi, zamolimo je neka ona moli s nama i za nas da bismo ovdje u ovom dijelu naše domovine Hrvatske, ovdje u Starom Petrovom Selu, u vašoj župi i u našoj biskupiji zaista s Bogom ozbiljno računali, ne polovično, nego žarko, pa da se u nama i po nama događa najveće dobro čovjeku u našoj domovini. Blažena Julo, moli s nama i za nas da tako bude! 🙏

Sisak • U katedrali Uzvišenja svetog Križa svečanu misu zornicu u čast bl. Drinskih mučenica predvodio je biskup Vlado Košić koji je u propovijedi, između ostaloga, rekao: „Doista, kad je Krist za nas umro, što nam mogu njegovi mrzitelji i oni koji nas zbog njega progone i ubijaju? Koji nam podmeću i ‘sve zlo slažu protiv nas’ (Mt 5,11)? Gospodin u svojim blaženstvima na gori za proganjene radi kraljevstva nebeskoga kaže: ‘Radujte se i kličite! Velika je plaća vaša na nebesima!’ (Mt 5,12). Tako se upravo dogodilo Drinskim mučenicama. One su bile proganjene, nad njima se vršilo nasilje i one su ubijene ‘iz mržnje na vjeru’. Zato su one svojim hrabrim otporom nasilnicima primjer svima nama da se ne bojimo oduprijeti svakome tko nas zbog naše vjere progoni i pokazuje svoju mržnju. Drinske mučenice su znale dobro izabrati i zato su nam svjetlo i primjer vjernosti i pobjede.“

Split • Suzaštitnice splitske župe sv. Josipa na Mertojaku su blažene Drinske mučenice, čiji je spomandan svečano proslavljen svetom misom koju je predslavio župnik don Vjenceslav Kujundžić. U prigodnoj propovijedi istaknuo je da župa ima moćne zagovornice u koje se mogu pouzdati i moliti njihov zagovor svi, posebno obitelji. Na svetoj misi, uz župljane župe sv. Josipa, prisutne su bile i sestre Kćeri Božje ljubavi iz splitske zajednice.

Novi Travnik • U župi Presvetog Trojstva, čije su suzaštitnice bl. Drinske mučenice, svečanu svetu misu predvodio je fra Julijan Madžar, župni vikar u Ovčarevu. U propovijedi je istaknuo: „Svaka osoba koja želi biti djelotvoran kršćanin odlučuje se, na neki način, za mučeništvo. Najbolji svjedoci bit ćemo onda kad budemo imali samo jednu stvar u svome srcu, a to je ljubav. Sestre Jula, Antonija, Berchmana, Krizina i Bernadeta ostavile su svoj trag. I mi smo baštinici njihova mučeništva. Baštinici svetosti u svijetu bezumnog nasilja, bolne ispravnosti, ravnodušnosti, u svijetu u kojem riječ *dostojanstvo* gubi svoje značenje. Tu nam valja razumjeti da je svaka isključivost, svaki nemar za drugoga – zlo. Postoji samo jedan odgovor – život, odnosno živjeti ljubav, a to su nam svete sestre pokazale.“

Granešina • U crkvi Rođenja Blažene Djevice Marije euharistijskim slavlјem uz mnoge štovatelje i veliki broj sestara Kćeri Božje ljubavi granešinske zajednice, proslavljen je spomandan Blaženica. Misno slavlje predvodio je župnik vlč. Josip Balog koji je u propovijedi istaknuo da je čovjek današnjeg vremena okrenut materijalnim vrijednostima i po njima jedino mjeri svoj uspjeh. Blaženice nas uče da materijalno treba biti u službi pomaganja bližnjima. Potrebno je otresti „ovozemaljsku prašinu“ koja nas opterećuje i zarobljava i okrenuti se vječnim vrijednostima kako bi u vječnosti mogli uživati Božju blizinu. Blažena s. Jula u jednom je svojem pismu napisala: „Svi smo slabi i bijedni dok živimo na ovom svijetu pa trebamo puno milosti i pomoći Božje.“ Molimo zagovor bl. Drinskih mučenica da uz Božju pomoć znamo odabrati vječne vrijednosti kako su to znale i Blaženice.

Duhovni hod sestara putevima Blaženica

s. Mirjana Potnar, FDC

Vi i nama pokažite put kroz sjajne rajske dveri, vi, blažene mučenice, vi ljubavi Božje kćeri” – pjevalo se iz svega srca 22. rujna 2018. od početka hodočašća na Pale i u Goražde kojim je 80-ak sestara, okupljenih na otvaranje proslave 100. obljetnice osnutka Provincije, obilježilo svoj drugi dan. Jutarnje sunce probijalo se svojim zrakama ne bi li kroz maglu crnogorične romanijske šume osvijetlilo događaje koji su se odigravali na Palama i u Goraždu od 11. do 15. prosinca 1941. kada su bl. Jula i susestre podnijele svoju muku na slavu Bogu, čast Družbi i utjehu svima koji prolaze svoje kalvarije na svom putu nasljedovanja Krista.

Na putu prema Goraždu iščitavale smo dan po dan „križni put“ naših Blaženica, događaje s njihova puta prema neizvjesnoj budućnosti. Molitvu i pjesmu, uz prikladne tekstove,

animirale su s. Ozana Krajačić i s. Dragica Šekerija, te s. Tea Barnjak i s. Antonija Lučić, pomažući nam da uronimo u tajnu poziva na mučeništvo. Približavajući se Goraždu, sunce je iščeznulo s obzora, nestalo je jutarnjeg svjetla, a magla se sve više povećavala uvodeći sve nas hodočasnice u onu neizvjesnost i duhovnu noć kroz koju su prolazile sestre mučenice. U Goraždu smo posjetile zgradu osnovne škole koja je nekoć bila vojarna, a koja je postala zadnja

postaja puta naših mučenica. Ondje nam je toplu dobrodošlicu poželjela ravnateljica škole Halida Kurtović.

Predvođene križem, u procesiji smo se uputile u učionici na drugi kat te molitvom litanija, tihom osobnom molitvom i pjesmom oživjele uspomenu na pet sestara koje su na ovom mjestu izrekle svoj posljednji „da!“ Kristu i svoju pripadnost njenu krvlju posvjedočile. Zaustavivši se ispod prozora s kojega su mučenice skočile, kod spomen obilježja pokraj rijeke Drine i na samoj obali, sestre su obnovile kreposti vjere, ufanja i ljubavi te otpjevavši pjesme na

čast Blaženicama proslavile njihovo rođenje za nebo.

Vrhunac dana bilo je euharistijsko slavlje koje je predvodio mons. Ivan Tomašević u crkvi sv. Josipa na Palama gdje su se i Mučenice dolazile nahraniti Kruhom Života. U propovijedi je istaknuo da je spremnost prihvaćanja žrtve jedini put ljubavi i darivanja, najizvrsniji put do Boga. „Ljubav je vezana uvijek uz drugoga i okrenuta drugome, a Mučenice su putokaz da ne bježimo od patnje, već da ona bude izraz žrtve koja se daruje za druge.“

Tjelesnu okrjepu za sve prisutne pripremili su sestre sarajevske zajednice u suradnji s kuharom i domarićima KŠC-a. Nakon toga slijedio je povratak u Sarajevo i posjet sestarskom groblju na Betaniji gdje se nalazi i grob s. Luke Liengitz, poznatoj po njezinoj brizi za siromahe. Večernji dio dana sestre su provele u bdijenju te nastavile s cijelonoćnim euharistiskim klanjanjem predajući Gospodinu nakane Crkve, Sv. Oca, Družbe i svake pojedine sestre.

Hodočašće vjernika iz Gradačca

Povodom 150. obljetnice osnutka župe, vjernici iz Gradačca hodočastili su 21. srpnja 2018. putem Drinskih mučenica predvođeni župnikom vlč. Markom Hrskanovićem. Veliku radost župljima predstavljala je prisutnost sestara Kćeri Božje ljubavi – koje su također obilježavale svoju 150. obljetnicu osnutka Družbe – osobito misionarke s. Vedrane Ljubić i dviju mladih sestara Afrikanki iz Ugande, s. Fedrick i s. Olivie. S njima su bile i dvije sestre iz sarajevske zajednice, s. Zvonimira i s. Davorka, koje su im približile svetački život i mučeničku smrt Blaženica.

Hodočasnici su najprije posjetili Pale, gdje im je župnik vlč. Fabijan Stanušić progovorio o povijesti župe.

U crkvi sv. Josipa, u koju su Blaženice često dolazile, na hodočasnike je poseban dojam ostavio drveni reljef s njihovim likom, rad akademskog kipara Bojana Samardžića, a izrađen od jasenova drveta izvađenog iz Drine. U Goraždu su se u kratkoj molitvi i tišini zadržali na mjestima koja su natopljena svjedočkom krvlju mučenica, a potom su sve svoje nakane prinijeli Bogu na svetoj misi u kapelici sv. Dominika.

Dvije Afrikanke s. Olivia i s. Fedrick, Kćeri Božje ljubavi iz Ugande, svjedoče o svom iskustvu hodočašća u Goražde 21. srpnja 2018.

Kada smo došle u Goražde pred zgradu pred kojom su naše sestre ubijene pitale smo se tko smo mi da smo tako privilegirane te smo dobine priliku doći ovdje. I još nam je jedno pitanje odzvanjalo u srcu: kako bismo se mi ponašale da smo se našle u situaciji u kojoj su bile naše sestre mučenice?

Penjanje na drugi kat, ulazak u prostoriju zatočeništva, pogled kroz prozor odakle su sestre skočile, stajanje na obali rijeke Drine, dodir vode, odabir kamena koji ćemo ponijeti s Drine u Ugandu – sve se to duboko usjeklo u naše srce. Ostale smo u tišini, bez riječi, pred tajnom i veličinom njihove ljubavi prema Isusu Kristu. Drhtale smo od ganača.

Svjedočanstvo o ozdravljenju nećaka Andrije

Ja sam Andrijina teta i radim kao medicinska sestra u Domu zdravlja u Osijeku. Jednog ponедjeljka, kad je Andrija imao nepunih devet godina i išao je u treći razred, došao mi je u ordinaciju s kvrgom na vratu. Istog dana šaljemo ga na zarazni odjel, gdje je hospitaliziran i ostaje nekoliko dana. Rađena mu je limfna punkcija, nalaz uredan. No opće se stanje svakim danom pogoršavalо, bilo mu je sve gore, teže je disao, voda se skupljala u plućima. Liječnica koja radi na tom odjelu, moja prijateljica, nazvala me i rekla: „Javite Andrijinoj mami da joj sin mora hitno u Zagreb inače će ovdje umrijeti.“ Za sat vremena već je organiziran prijevoz i iz osječke bolnice voze ga hitnim kolima u Zagreb, uz pratnju liječnika i sestre. Smješten je u bolnicu na Rebro, na odjel intenzivne njegе.

Andriji su najprije otkazali bubrezi, tlak mu je bio 198, otkucaji srca 157; iz njega je izbijao znoj, bio je priključen na aparate. Počeli su mu otkazivati i ostali organi. Liječnici nisu znali pravu dijagnozu. Mislili su da je riječ o nekoj autoimunoj bolesti, ali pravi uzrok nisu mogli otkriti. Mišljenja su bila različita i nesigurna. Nitko nam nije znao dati pravi odgovor što je to s Andrijom.

Nakon desetak dana, jednu večer, nazvao me je šogor, Andrijin otac,

sav u strahu. Rekao mi je: „Ne znam što to znači. Kad sam nazvao bolniču, liječnici su mi rekli da nazovem za sat i pol.“ Ja sam pomislila da je sve gotovo, da je nećak umro. Sjedila sam u sobi, sva tupa, umorna i potpuno izgubljena. Pogled mi je odjednom pao na policu s knjigama. Na njoj se nalazila oveća slika Drinskih mučenica koju je moj sin donio iz Sarajeva kad je bio na njihovoj beatifikaciji 24. rujna 2011., ali ja se do tada nisam njima molila.

Stala sam pred sliku i zagledala se. Odjednom je iz mene izšla nekakva silna snaga i vjera pa sam zavapila sestrama: „Drinske mučenice, vi gledate lice Očevo, odnesite ovo dijete pred njega! Nebeski Otac će vas sigurno poslušati jer ste dale život za Isusa. Vi to možete, vi ste blažene!“ Još sam nadodala da će u zahvalu hodočastiti u Bosnu – tada nisam pravo ni znala kamo, dok se nisam kasnije raspitala – i zahvaliti im se svetom misom.

Kada sam izrekla tu svoju molbu, koja je bila gotovo naredba, u sebi sam osjetila silnu snagu i duboki mir. Odjednom sam osjetila veliku sigurnost da će sve biti dobro i počela sam zahvaljivati Bogu kao da sam već primila tu milost.

Otišla sam mirno spavati. Prije toga šogor me je nazvao s viješću da

je Andrija imao i epileptički napad. U sebi sam i dalje imala sigurnost da će sve biti dobro i ta me vijest nije obeshrabrilna.

Sljedećeg dana, navečer, sestra mi je iz bolnice javila da je prokrvario iz želuca dok ga je hranila. Povraćao je syježu krv. No ja sam unatoč svim tim vijestima i dalje bila u dubokom miru i sigurnosti da će Bog pomoći. Nisam više ni na trenutak posumnjala da će umrijeti. Negativne i loše vijesti nisu me se doticale. Moglo se sve rušiti, ali ja sam bila sigurna, potpuno mirna.

Nakon nekoliko dana, na moje veliko iznenađenje, nećak Andrija me

*U samostanu Drinskih mučenica
u Pleternici*

nazvao na mobitel na posao. Doživio je nagli oporavak. Liječnici nisu znali kako to objasniti – ni samu bolest a ni taj nagli oporavak. Ostavili su ga u bolnici, na promatranju. Lijekove su mu postepeno smanjivali... Iako su rekli da se sportom nikada više neće moći baviti, on se aktivno bavi sportom – judom.

Nakon Andrijinog ozdravljenja zaboravila sam na svoj zavjet koji sam Bogu dala. Budući da svaki dan čitam Bibliju, jednog dana su me potresle riječi koje kažu „zavjet svoj nisi izvršio“. Nakon nekog vremena, opet ista biblijska riječ. Tada sam shvatila da to Bog meni govori i podsjeća me na veliku milost koju nam je udjelio po zagovoru Mučenica. Trgnula sam se, postidjela, pokajala, i odmah se dala na posao. Raspitala sam se kako se može doći do Sarajeva, jer nikada tamo nisam bila. I tako smo svi zajedno otišli zahvaliti Drinskim mučenicama na njihovu čudesnom zagovoru i uslišanju. U crkvi Kraljice svete krunice, na misi zahvalnici, Andrija je ministrirao – kao potpuno zdrav dječak.

Hvala vam, Drinske mučenice, što ste samo tjelesno otišle s ovoga svijeta, a duhovno se ne umarate pomagati onima koji se u potrebama vama utječu u zagovor. Duboko sam uvjerenja da je Andrija danas živ i aktivan u svakodnevici zahvaljujući vašem zagovoru pred Gospodinom.

Katica K., Osijek

Proslava 150. obljetnice Družbe diljem Provincije

Svečanim zahvalnim euharistiskim slavlјjima sestre Kćeri Božje ljubavi izrekle su svoj iskreni „hvala“ Bogu za 150. rođendan Družbe u svim mjestima diljem Provincije kamo ih je Božja providnost poslala. Zahvalile su Trojedinom Bogu na daru odvažne, vjerne i ponizne Isusove učenice Franziske Lechner, utemeljiteljice Družbe, koja je nutarnjim uhom osluškivala Boga – njegov govor kroz potrebe i izazove vremena – i čovjeka kojega je susretala na svom životnom putu. U trodnevnoj pripravi uoči blagdana utemeljenja Družbe, 21. studenoga, sestre su se nadahnjivale na njezinim smjernicama i mislima vodiljama, osobito na njezinoj usmjerenoći prema siromasima, prema čovjeku patniku potrebnom Božje i ljudske blizine.

Ovdje donosimo samo nešto od te zahvalne i milosne proslave 150. rođendana družbe Kćeri Božje ljubavi, kao poticaj da i mi – svatko na svom mjestu i u svom staležu – poput Majke Franziske, nastojimo činiti Božju ljubav vidljivom te tako izgrađivati ovaj svijet.

Ime je životni program

Iz propovijedi fra Slavka Sliškovića, provincijala Hrvatske dominikanske provincije, u crkvi Rođenja Blažene Djevice Marije u Granešini 21. studenoga 2018.

Crkva danas slavi spomandan Prikazanja Blažene Djevice Marije u hramu. Bog je Djesticu Mariju unaprijed sačuvao od ljage istočnoga grijeha kako bi bila dostojava roditi njegova Sina, ali joj je ostavio slobodu izbora i promišljanja. Tako ona najprije pita: „Kako će to biti?“ a onda odgovara: „Neka mi bude po riječi tvojoj!“ Stoga je za nas važna činjenica njezina dragovoljnog prikazanja života

u službu Bogu. Zahvaljujući tome „Riječ je tijelom postala i nastanila se medu nama“.

Nesumnjivo nije slučajno današnji dan prije 150 godina izabraла Franziska Lechner da i sama čitav svoj život stavi na službu Bogu kako bi se preko nje i njezinih Kćeri Božje ljubavi takoder Riječ Božja rađala ovome svijetu. Misao vodilja bila joj je „Činiti Božju ljubav vidljivom u svijetu!“

Stara latinska poslovica kaže: „Nomen est omen“, tj. „Ime je znak“, u smislu da ono pokazuje bitnu osobinu i znamen onoga tko ga nosi. Ime je životni program. Kad je Utemeljiteljica za sebe i svoje sestre izabrala ime Kćeri Božje ljubavi, u tom je imenu ujedno izabrala životni program i bitne odrednice ove zajednice. Ponajprije je bilo, a i danas je, potrebno svijetu svjedočiti kako su svi ljudi djeca Božje ljubavi.

Iz svijesti da smo djeca Božja izlazi Franziskino samopouzdanje nazvati se kćerkom Božje ljubavi, ali i ljubav prema bližnjima. Ako smo svi sinovi i kćeri Božje, onda smo međusobno braća i sestre pa ne možemo mirno promatrati jade i nevolje drugih, nego ćemo se potruditi usrećiti ih. Upravo to je činila Franziska. Odlučila je onima koji su bili nesretni zbog nedostatka doma, odgoja i obrazovanja putem sirotišta, zavoda i škola pružiti ono što im je nedostajalo kako bi ih usrećila.

Franziska Lechner je željela da njezine kćeri budu one koje će kršćansku vjeru poučavati, jamčiti i svojim životom dokazivati njezinu istinitost. Ne iznenađuje, stoga, da je za svoju Družbu odabrala pravilo sv. Augustina, koje na razborit način spaja duhovno i zemaljsko, intelektualno i tjelesno. Pravilo sv. Augustina završava riječima: „Ako primijetite da dobro činite što je napisano, zahvalite Gospodinu, darovatelju svih dobara. Ako pak tko opazi da je u nečemu pogriješio, nek se pokanje za prošlost, a čuva u budućnosti, te nek moli Gospodina da mu dug otpusti i da ga ne uvede u napast.“

Ova rečenica dobar nam je putokaz za današnje slavlje 150. obljetnice Družbe. Ono je prigoda da se u sadašnjosti osvrnemo na prošlost te molimo za budućnost ove zajednice. To je i biblijski smisao jubileja tijekom kojega su se dugovi oprštali, zemlja vraćala vlasnicima, a robovi oslobađali. Značilo je to mogućnost povratka na svoje izvore i neopterećeno kretanje iz početka.

Zahvalnost, pokajanje i oprštanje omogućiće nam da se vratimo izvoru, odnosno liku i nakani Franziske Lechner kao putokazu za budućnost. Današnji je dan poseban poticaj družbi Kćeri Božje ljubavi da opravda svoje ime kako bi po vašim djelima svi ljudi mogli poput starca Šimuna usklknuti: „Vidješe oči moje spasenje tvoje!“

Biti sol zemlje i svjetlo svijeta

Iz propovijedi zadarskog nadbiskupa mons. Želimira Puljića na proslavi 150. obljetnice Družbe u Benkovcu 22. studenoga 2018.

Čuli smo odlomak iz knjige Otkrivenja koja opisuje tajanstveni Božji plan o povijesti čovječanstva i konačnoj sudbini svijeta. Knjiga Otkrivenja je snažna kateheza o Isusu, Božjem Jaganjcu koji je otkupio svijet i vodi ga do pobjede. Krist je, naime, smisao Svetoga pisma i povijesti čovječanstva. I on je jedini kadar ispuniti želje i čežnje ljudi. Ova proročka knjiga s pismima sedmerim crkvama ukazuje na konkretnе nedostatke i krize u kojima se one nalaze, kao i upozorenje na što imaju paziti kako bi sačuvale svoju prvotnu ljubav prema Kristu. To je knjiga koja pokazuje hod Crkve u vremenu, posebice u danima kušnje i progona.

Otkrivenje je poruka nade, ustajnosti i vjernosti Kristu, svim progonima usprkos. Stoga se potiče i ohrabruje vjernike neka im „ne klonu ruke“ jer Gospodin je u njihovoј sredini. „Ne boj se, Crkvo! Uzdaj se, budi sigurna i ne umaraj se stvarati bolje sutra i činiti samo dobro.“

Krist je želio da njegovi budu sol zemlje, a ne zemaljština, grad na Gori, a ne u nizini. Večeras u ovoj prigodi spominjemo utemeljiteljicu družbe Kćeri Božje ljubavi, Franzisku Lechner koja je prije 150 godina utemeljila Družbu u Beču. Željela je

biti sol zemlje i svjetlo svijeta, pa je naslijedovala raspetu ljubav i htjelu je učiniti vidljivom vršeći djela ljubavi prema ludima. U Beču je započela svoje socijalno-karatativno i odgojno-obrazovno djelovanje kojim je željela unijeti duhovnu svježinu u Crkvu i u svijet. U životu je provodila, a to je i svojim duhovnim kćerima ostavila kao amanet i zadaću: *Činiti dobro, darivati radost, usrećivati i voditi u nebo.*

Neka nas večerašnje razmišljanje o poruci nade, ustrajnosti i vjernosti Kristu iz knjige Otkrivenja trajno potiče i ohrabruje da se ne umaramo stvarati bolje sutra i činiti samo dobro. Primjer Franziske Lechner neka nas nadahne da živimo radosno i osmišljeno započinjući svako jutro srdačnom molitvom, vršeći svoje dnevne poslove s dobrom nakanom, te da trajno budemo zahvalni Bogu od kojega dolazi svaki dobar dar.

Radost – temelj novoga života

Iz propovijedi hvarskog biskupa mons. Petra Palića na proslavi 150. rođendana Družbe u samostanskoj crkvi benediktinki u Hvaru

Uvoj euharistiji želimo zahvaliti za 150 godina života družbe sestara Kćeri Božje ljubavi. U ovu zahvalu želimo uključiti 70 godina njihove prisutnosti u našem gradu, a nešto malo više i na području naše biskupije. Želimo im zahvaliti za njihovo svjedočansko djelovanje, za njihov način približavanja one ljubavi kojom nas Bog ljubi; svima onima kroz povijest, ali osobito ovdje, u našem gradu.

Danas bih se htio osvrnuti na ono što ističe papa Franjo ne samo biskupima, svećenicima i redovnicima, nego svim vjernicima kao naglasak našega poslanja u današnjem svijetu, a to je radost. Kongregacija za posvećeni život u Godini posvećenog života 2014. izdala je jedno pismo za sve redovnike i redovnice, a nosi naziv *Radujte se!*

Radost je zahtjev i temelj novoga života. Zašto papa Franjo toliko poziva nas kršćane, a i Bogu posvećene osobe, na življjenje radosti? Prije svega, danas u svijetu nedostaje radost. I zato će u tom pismu Kongregacija reći da nismo pozvani činiti neka epohalna djela, nego smo jednostavno pozvani svjedočiti radost koja izvire iz sigurnosti da smo ljubljeni i iz uvjerenja da smo spašeni.

Bog nas je stvorio i želi nas ova-kve kakvi jesmo i dao nam je posla-nje koje smo dužni ispuniti. Osjetiti da nas Bog ljubi, da za Boga nismo brojevi, nego osobe. I osjetiti da me on zove, daje mi svoje poslanje. To je razlog moje radosti.

I zato to pismo Kongregacije poziva na hodočaće u prošlost svoga po-ziva, da znamo gdje su korijeni i gdje su izvori, a na izvoru je voda uvijek najčišća. Stoga je ova 150. obljetnica poticaj ponajprije vama, drage sestre, da se vratite tom izvoru, da vidite tu vodu tamo gdje je ona najčišća. Jer, postoji opasnost da, uslijed protoka vremena, svašta dođe u rijeku našeg života. Pozvani smo i poslani čistiti je uvijek. Čistimo je vraćajući se u prošlost svoga poziva.

Koprivnica • U župnoj crkvi sv. Nikole biskupa svečanu svetu misu predslavio je varaždinski biskup mons. Josip Mrzljak u zajedništvu s desetak svećenika. Na proslavi tog značajnog jubileja družbe Kćeri Božje ljuba-vi okupile su se sestre koje djeluju u Svetom Iliju, Križevcima i Koprivnici, zahvaljujući Bogu za sve milosti koje je, preko njih, Božja providnost udijelila ljudima kojima su poslane. Biskup je u propovijedi istaknuo da „slavlje jubileja znači osvrnuti se na proteklo vrijeme i Bogu zahvaljivati za sve dobro što je učinjeno, ali isto tako upraviti svoj pogled prema naprijed, prema budućnosti“.

Podsjetivši na geslo Družbe „Sve za Boga, za siromahe i za Družbu“, rekao je da su to tri dodirne točke našega kršćanskog života: Bog, siromasi, za-jednica. Ako Bog nije na prvom mjestu, tada ništa nije na svom (pravom) mjestu, već se sve ruši, razara. „To možemo vidjeti kada promatramo društvo u kojem živimo kada nastoji skinuti Boga s prvog mjesta“, istaknuo je biskup. Na drugo mjesto Utemeljiteljica stavљa siromaha, čovjeka potrebnog naše pomoći. Na nama je primijetiti ga, uvidjeti njegove potrebe, na što i papa Franjo potiče u obilježavanju 2. svjetskog dana siromaha. Zajednica je treća sastavnica gesla i našeg života. „Važno je biti zajedno. Isus je prvi želio usta-noviti zajednicu. Bitno je stoga udruživanje u redovničke, župne i druge za-jednice koje žele biti na pomoć drugima“, poručio je biskup Mrzljak.

Sarajevo • Na spomendan Prikazanja Blažene Djevice Marije, 21. stu-denoga 2018., u crkvi Kraljice svete krunice svečano je proslavljen 150. rođendan družbe Kćeri Božje ljubavi. Svetu misu predvodio je kardinal Vinko Puljić u zajedništvu s 18 svećenicima, uz prisutnost mnoštva vjernika i članica Družbe koje djeluju na području Bosne i Hercegovine, kao i sestara drugih redovničkih družbi. Čestitajući sestrama jubilej, kardinal je istaknuo da slaviti jubilej znači „prihvati ono što Bog od nas traži, dopustiti da nas njegova riječ pokreće“. Podsjetivši na tvrdnju teologa Romana Guardinija, da je ponekad lakše izvršiti volju Božiju nego je otkriti, zaključio je: „Nije sva-ki put lako otkriti volju Božiju. Volju Božiju može otkriti i vršiti samo onaj koji sluša i uči od Božje riječi.“

Petrinja • U župnoj crkvi sv. Lovre svečano je obilježen 150. rođendan družbe Kćeri Božje ljubavi 20. studenoga 2018. Svetu misu prevodio je sisački biskup mons. Vlado Košić u zajedništvu s trojicom svećenika, uz prisutnost vjernika i sestara, članica Družbe koje djeluju u Petrinji i Sisku. Biskup se u propovijedi osvrnuo na lik utemeljiteljice Franziske Lechner, žene otvorene za Boga i za čovjeka u nevolji, iščitavajući njezin život i život svake Bogu posvećene osobe u svjetlu života Djevice Marije. Kao što se Marija potpuno posvetila Božjem planu spasenja, izabrana da svijetu donese Spasitelja, tako je i svaka posvećena osoba pozvana na svoj način donositi svijetu Spasitelja. Marija se nije smatrala velikom ni posebnom, ali je Bog od nje učinio veliku ženu, jer je po njoj rođen Spasitelj. Ona je pratila Isusa na njegovu putu, s njim se radovala ali je i trpjela, kako bi i nama bila uzor u svim našim situacijama, istaknuo je biskup Košić.

Kosovo • Svetu misu u crkvi sv. Nikole u Kabašu, na kojoj su se okupile sve sestre Družbe koje djeluju na Kosovu te mnoštvo vjernika, predvodio je mons. Dodë Gjergji, prizrensko-prištinski biskup uz koncelebraciju petorice svećenika. Biskup je čestitao sestrama 150. rođendan Družbe uz želju da im život bude poput miomirisnog tamjana koji se svuda širi te da radosno žive geslo koje im je Majka Franziska ostavila, pomažući onima koji ih svakodnevno trebaju.

Supetar • U crkvi Navještenja Marijina središnju proslavu 150. obljetnice Družbe za sestre triju bračnih zajednica (Milna, Supetar i Postira) predvodio je biskup u miru, mons. Slobodan Štambuk u koncelebraciji s petoricom svećenika. Biskup se u propovijedi osvrnuo na poznato Uteteljiličino načelo te je rekao: „Majka Franziska dala je plan činiti dobro, biti radostan u Bogu i to darivati drugima. Majko Franziska, hvala Ti upravo zato što i danas ovoj generaciji baš to treba. Voditi u nebo – svi bi mi trebali biti ti sveti vodiči koji vode u nebo.“

Otvorenje 100. obljetnice osnutka Provincije Božje providnosti

s. M. Alojzija Pejković, FDC

U nedjelju, 23. rujna 2018. u crkvi Kraljice svete krunice u Sarajevu, vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić predvodio je euharistijsko slavlje kojim je započela proslava 100. obljetnice (1919.-2019.) osnutka Provincije Božje providnosti pod geslom „U Božjoj providnosti hodimo“. Na slavlju se okupilo osamdesetak sestara.

Prigodnu propovijed kardinal je započeo prisjećanjem na početke Družbe kada je tadašnji nadbiskup Josip Stadler pozvao utemeljiteljicu Majku Franzisku da sa sestrama dođe u Bosnu. Nije se bojala, rekao je, „jer katolik je u Crkvi uvijek kod kuće. I ona dolazi ovamo – nacionalno i geografski neopterećena, zahvaćena evandeoskim duhom. Dolazi u Sarajevo i započinje svoje djelovanje u travnju 1882. pod vrlo dragim i lijepim geslom: *Činiti dobro, darivati radost, usrećivati i voditi u nebo*“.

„Zanimljivo je kako je Bog blagoslovio velikodušne pregaoce! Dolazi, i već u listopadu 1882. započinje s radom Zavod sv. Josipa“, rekao je kardinal, nakon čega je učinio kratki povjesni presjek osnivanja u Bosni. Podsjetivši prisutne sestre na razlog njihova okupljanja u Sarajevu, istaknuo je: „Godine 1919. uspostavlja se Provincija Božje Providnosti. Ona je to stvarno i bila – ostvarenje Božje providnosti na ovim prostorima. Turci, nemile posljedice osmanlijskog carstva, prvi svjetski rat

– ništa nije slomilo njihovo poslanje.“

Gоворити о повјести Družbe, а осо- бито наше Provincije, немогуће је без спомена на наše Blaženice. „Ми смо били свједочи 24. рујна 2011. да су сестре, које нису рођене овде у Босни и Херцеговини, живот položile за Цркву у овој земљи остјајући вјерне своме посланју и званју. Drinske муџенице – тако smo ih pučki jednostavno назвали и тако ih i доživljavamo jer su на Drini krštene krvlju – проглашене су blaženima“, rekao je kardinal.

Naglasio је да је svrha obilježavanja jubileja prepoznati svoj identitet i svoje korijene te se u propovijedi osvrnuo na načela Majke Franziske.

Nijedno jutro bez srdačne molitve! – poticaj je na ispravno shvaćanje molitve, kao doživljaj osobnog kontakta s Bogom. Načelo *Nijedan posao bez dobre nakane!* poziva nas na pročišćavanje vlastitih nakana i preispitivanje zašto nešto radim, jer je često u sve umiješana naša sebičnost i oholost.

Nijedno veselje bez zahvalnog pogleda Bogu! – poziv je da u svakom veselju doživimo Boga prisutnoga, da se naučimo veseliti u njegovoj blizini. Načelo *Nijedna zabava a da se ne sjetiš da je Bog svuda prisutan!* govori o potrebi odmora i razonode, kada nam je također potrebna budna svijest o Božjoj prisutnosti kako ne bismo zašli s puta. *Nijedna bol bez Bogu odane strpljivosti!* – poziv je da u trenucima boli sačuvamo strpljivost i povjerenje u Božju ljubav.

Darovatelji

Anita Blažeković, Bjelovar; Ivka Segin, Bjelovar; Ivan Čutura, Sesvete; Ivan Fran, Bjelovar; Senka Majstorović i Milena Novokmet, Zagreb; Marija Malić Wittner, Zagreb; Blanka Kralj, Zagreb; vlč. Dragutin Komorčec, Mihovljan; vlč. Jan Zajac, Snieznička, Poljska; Ljubica Šušković, Zagreb; rodbina blažene s. Krizine, Šmarjeta, Slovenija; Marija Križek, Zagreb; Marija Mazarekić, Zagreb; jedna učiteljica, Sesvete; vjernici župe Bezgrešnog Začeća BDM, Soblinec.

Zahvaljujemo svima koji molitvom, suradnjom i novčanim prilozima potpomažu kauzu i tiskanje biltena bl. Drinskih mučenica!

Načelo *Nijedna pretrpljena uvreda bez praštanja!* govori o našem životu s drugima koji zahtijeva spremnost na praštanje. *Nijedna učinjena pogreška bez kajanja!* – poziv je na borbu protiv oholosti, jer je upravo oholost urušila prvog čovjeka i cijelo čovječanstvo. *Nijedno dobro djelo bez poniznosti!* – poziv je, ne na nijekanje dobrih djela, već na ponizno priznanje da nam je Bog pomogao da ih učinimo.

Načelo *Nijedna zapažena pogreška bez blagog suda!* nije lako živjeti, priznaje kardinal, jer dok sebe opravdavamo, drugoga itekako sudimo. Utjemeljiteljica je to znala, zato je sestre odgajala u duhu milosrđa. *Nijednog bijednika a da mu ne udijeliš milostinju!* – ako nemamo ništa, možemo mu dati barem lijepu ljudsku riječ. *Nijednog patnika a da ga ne utješiš!* – poziv je da svakome pružimo riječ utjehe. *Nijedna večer bez posebnog ispitivanja savjesti!* – tko tako čini, sigurno ide putem svetosti, istaknuo je kardinal.

Ova načela predstavljaju put posvećenja Kćerima Božje ljubavi, da budu Božja ljubav na djelu. „Želim da ovaj jubilej koji započinjete istinski bude obnova svake osobno i cijele zajednice“, zaključio je kardinal Puljić.

Tko po zagovoru blaženih Drinskih mučenica u duhovnim i tjelesnim potrebama zadobije koju milost, molimo neka javi na jednu od sljedećih adresa:

- Provincijalat Kćeri Božje ljubavi, Nova ves 16, 10000 Zagreb
- Kćeri Božje ljubavi, Ivana Cankara 18, 71000 Sarajevo
- Vicepostulatura bl. Drinskih mučenica, Granešina 7, 10040 Zagreb
E-mail: kauza.dmučenice@gmail.com www.kblj.hr

Novčane priloge možete slati na naše račune u Privrednoj banci:
Broj kunskog računa: Privredna banka Zagreb, 2340009-1510357988
Devizni račun: SWIFT: PBZGHR2X, HR24 23400091-510357988

Molitva

za proglašenje svetima
bl. Drinskih mučenica

Gospodine Bože,
ti si blažene Drinske mučenice,
sestre Julu, Berchmanu, Krizinu,
Antoniju i Bernadetu
obdario milošću redovničkog
zvanja i snagom da svoju
vjernost i ljubav prema tebi
potvrde proljevanjem krvi.
Udjeli i nama postojanost u vjeri
da se, i uz cijenu trpljenja,
ne odijelimo od tebe.
Ponizno te molimo da ove
svoje blaženice pridružiš
zajedništvu svetih sveopće Crkve
da bismo još odvažnije
slijedili primjer njihova života
i iskusili njihov moćni
zagovor u svojim potrebama
i životnim borbama.
Po Kristu Gospodinu našemu.
Amen.

SPS
NA OVOVOM MJESTU UZELI SVEĆE GODINE 1600 OTČINICKE RUKU
POVODENJE S PALA MUCENICKI SU URIJENE.
MUCENICI DOSTOJATIESTVO ZENE I PRODOVNICKU GAĆ
S JUŁA, Z KRIZINAS, ANTONIA I Z BERNADITA.
PUTEM JE UMIJENA S BERCHIMANA.

TEJELA MUCENICA FOTOM SU SACENA U
BJERU DRINU, PO ČEMU NOZE IME
DRINSKE MUCENICE.

SPOMEN-PLOCU PODIZE OPĆINA GORAZDE
UZ SAGLAŠNOST VRHBOŠANSKE NADBISKUPIJE I
SESTARA KĆERI BOŽJE LJUBAVI.

GORAZDE 24 IX 2011.

In memoriam
relator kauze
p. Hieronim Fokcinski, DI
(1937.-2018.)